

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. P.**, bytem, zast. Mgr. Petrem Šmehýlem, advokátem se sídlem Politických vězňů 912/10, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2014, č. j. KUJI 56022/2014, sp. zn. OOSČ 611/2014 OOSC/170/PK/2,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 18. 8. 2014, č. j. KUJI 56022/2014, sp. zn. OOSČ 611/2014 OOSC/170/PK/2, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 26. 5. 2014, č. j. DOP/13725/2014/2161/2014-juran. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle

ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 6. 4. 2014 v 16:51 hod. řídil osobní automobil a na dálnici D1, prostoru km 139 ve směru na Prahu, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/h naměřena rychlost 158 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 153 km/h, tím překročil rychlost na dálnici o 23 km/h.

K odvolání žalobce bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno ve výroku tak, že slova „ve směru na Prahu“ byla nahrazena slovy „ve směru na Brno“. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

V žalobě doručené soudu dne 3. 9. 2014 žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím i postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech. Namítá, že řízení bylo zahájeno pro skutek, jehož totožnost se od zahájení správního řízení do vydání rozhodnutí nezměnila, až žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil totožnost skutku tak, aby skutek odpovídal listinám založeným ve spisu. Žalobce nesouhlasí s postupem, když až v rozhodnutí, kterým se řízení končí, byla změněna obsahová část skutku tak, že se napadené rozhodnutí vztahuje na skutek, který nikdy nebyl předmětem řízení. Žalobce celou obhajobu postavil na tom, že skutek, pro který bylo vedeno řízení, se nestal. Pokud by řízení bylo vedeno ve věci skutku, který by odpovídal důkazům, které Policie ČR nashromáždila ve věci, pak by i obhajoba žalobce směřovala proti významným důkazům. Žalobce by mohl namítat a prokazovat, že k jednání došlo z důvodu, že přiměřeným způsobem odvracel přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem nebo nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, přičemž tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno odvrátit jinak. Případně mohl prokazovat existenci dalších skutečností důležitých pro projednání věci (např. nezákonné důkazy, neprůkaznost důkazů z důvodu nesprávného použití radarové techniky apod.). Žádnou z těchto obran však žalobce nemohl využít, neboť bylo evidentní, že řízení je vedeno ohledně jiného skutku, kterého se žalobce dopustit nemohl. Žalobce má za to, že postupem žalovaného byl uznán vinným ze spáchání přestupku, který nikdy nebyl předmětem správního řízení a byl tímto postupem připraven o možnost vlastního hájení ve správním řízení. Tvrzení žalovaného, že v identifikaci skutku je zjevná nesprávnost, kdy skutek byl identifikován tak, že žalobce měl jet směrem na Prahu a přitom jel směrem na Brno, žalobce považuje za nesprávné. Dle jeho názoru není možné vyvozovat, že se jedná o zjevnou nesprávnost v psaní. V případě, že by žalobce nepodal odpor a ani odvolání, mohlo by se stát, že na podkladě listin založených ve správním spise by byl opětovně uznán vinným tím, že řídil vozidlo směrem na Brno a nemohla by se uplatnit zásada ne bis in idem, neboť by byl uznán vinným z jiného skutku. Žalobce uvádí, že správní orgán vymezuje totožnost skutku, pro který se vede správní řízení. Osoba, vůči níž je správní řízení vedeno, přizpůsobuje svou obhajobu právě tomu, spáchání jakého skutku je jí kladeno za vinu. Žalobce nemohl vědět, zda se v případě správního orgánu jedná o nedopatření nebo úmysl. Žalobce nicméně není schopen nijak ovlivnit vymezení

správního řízení, což je v kompetenci správního orgánu. Nadto správní orgán nemůže předpokládat, že obviněný z přestupku jej bude upozorňovat na nedostatky řízení.

S ohledem na výš uvedení žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že celá žaloba je postavena na přepisu či administrativní chybě, které se dopustil správní orgán prvního stupně. Žalovaný uvedl, že z policejního spisu vyplývá, že vozidlo žalobce bylo měřeno na dálnici D1 ve směru na Brno. V oznámení přestupku se vyskytla chyba, kdy Policie ČR chybně uvedla, že k přestupku došlo na dálnici D1 ve směru na Prahu. Správní orgán prvního stupně toto pochybení nezaznamenal, převzal ho a v průběhu řízení s ním pracoval. Žalovaný uvedl, že v rámci ústního jednání byl žalobce seznámen s kompletním spisovým materiálem, správní orgán provedl dokazování sdělením obsahu listin a žalobce měl možnost se k listinám vyjádřit. Z vyjádření žalobce učiněného v rámci ústního jednání je podle názoru žalovaného patrný účelový postoj. Podle žalovaného není pochyb o tom, že žalobce přesně věděl, jaké jednání mu je kladeno za vinu, kdy a kde se jej měl dopustit a měl vytvořeny podmínky pro uplatnění veškerých práv vyplývajících z ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Skutečnost, že žalobce těchto práv nevyužil, souvisí s tím, že spoléhal na to, že se v důsledku omylu správního orgánu prvního stupně zproští následků svého protiprávního jednání. Žalobce mohl správní orgán prvního stupně na pochybení upozornit a byla by zjednána okamžitá náprava. Toto tvrzení není v rozporu s ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého obviněný z přestupku nesmí být donucován k doznání. S ohledem na skutečnost, že přestupkové jednání žalobce bylo spolehlivě zdokumentováno Policií ČR, upozorněním na pochybení správního orgánu by nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, které by mohly být žalobci k tíži. Představa opětovného projednání protiprávního jednání žalobce, na podkladě listin založených ve správním spise, podle názoru žalovaného nemá oporu v právní úpravě. Správní orgán prvního stupně nemá důvod znovu otevírat pravomocně ukončenou věc. Žalovaný má za to, že pochybení správního orgánu prvního stupně nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně skutkově zjištění nijak nepřetvářel, došlo pouze ke zřejmému omylu, kterého si byl žalobce plně vědom.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje, aby byla zamítnuta.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce především setrval na žalobní argumentaci. Žalobce má za to, že skutek, v němž správní orgán spatřoval protiprávní jednání, musí být natolik přesně popsán, aby byla vyloučena možnost záměny. Skutečnost, že při popisu skutku provedl správní orgán flagrantní chybu, kdy je zřejmé, že se ani dostatečně precizně neseznámil se správním spisem, nemůže mít na vrub žalobce a jím zvolené procesní strategie hájení práv. Pokud by správní orgán postupoval ve smyslu správního řádu a důsledně by zohlednil obsah spisu, náležitě by zhodnotil každý důkaz obsažený ve spisu, nemohlo by se stát, že by nezjistil, že vede řízení pro jednání, které se objektivně nemohlo stát. Žalobce odmítá tvrzení, že z jeho vyjádření k důkazům je patrný účelový postoj žalobce v řízení. Žalobce učinil vše, co mu umožňuje právní řád, aby náležitě hájil svá práva. Žalobce pochopitelně mohl předpokládat, co asi chtěl správní orgán

projednávat. Tvrzení žalovaného, že žalobce musel přesně vědět, jaké jednání je mu kladeno za vinu, neodpovídá spisu. Žalobce opakovaně zdůrazňuje, že řízení bylo zahájeno a vedeno pro jednání popsané v oznámení o zahájení správního řízení, žalobce tedy přesně věděl, jaké jednání je předmětem řízení, stejně tak věděl, že toto jednání není jednáním, pro které by chtěl správní orgán řízení vést. Žalovaný podle názoru žalobce napravil chybu správního orgánu prvního stupně nelegitimním způsobem, neboť svým rozhodnutím změnil specifikaci jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, a tím znemožnil žalobci náležitou obhajobu v řízení. Žalobci tak nebyla dána možnost obhájit se ve vztahu k nově definovanému jednání. Tím došlo k porušení zásad správního řízení a práva na spravedlivý proces. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán nemohl předpokládat, že jej na jeho pochybení žalobce upozorní, jelikož by mu po tomto upozornění hrozil postih za přestupek.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie ČR ze dne 6. 4. 2014, úřední záznam Policie ČR sepsaný prap. M. K., oznámení přestupku sepsané na místě přestupku ze dne 6. 4. 2014, záznam o přestupku č. ..., na kterém je zachyceno osobní motorové vozidlo .. se záznamem rychlosti 158 km/h, ověřovací list č. ... o ověření silničního radarového rychloměru AD9C v.č. 05/0152, evidenční karta řidiče žalobce.

Dne 9. 4. 2014 správní orgán prvního stupně vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.

Dne 26. 5. 2014 proběhlo ústní jednání, v jehož průběhu byly provedeny důkazy listinami, které byly součástí spisového materiálu. Téhož dne správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. DOP/13725/2014/2161/2014-juran, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností rozhodnutím ze dne 18. 8. 2014, č. j. KUJI 56022/2014, sp. zn. OOSČ 611/2014 OOSČ/170/PK/2, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Podstatou žalobní argumentace byl nesouhlas žalobce s postupem žalovaného, který teprve v rozhodnutí o odvolání změnil totožnost skutku takovým způsobem, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku, který nebyl předmětem správního řízení a byl tak připraven o možnost obhajoby. Zatímco od zahájení řízení do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se podle názoru žalobce totožnost skutku nezměnila (skutek byl identifikován tím, že žalobce měl jet směrem na Prahu), žalovaný ve svém rozhodnutí změnil totožnost skutku tak, aby skutek odpovídal listinám obsaženým ve spisu (že žalobce jel směrem na Brno). Soud těmto námitkám nepřisvědčil, jelikož žalobce vychází z nesprávného předpokladu, že žalovaný správní orgán svým rozhodnutím změnil totožnost skutku.

Pojem „skutek“ není definován ani v zákoně o přestupcích, ani v trestním řádu, jehož zásady a principy je třeba v oblasti správního trestání analogicky aplikovat, jedná se však o jeden ze základních pojmů trestního práva hmotného i procesního. V trestním řízení je výklad tohoto pojmu podstatný zejména pro ust. § 11 odst. 1 písm. f), § 12 odst. 11 a 12 a § 220 odst. 1 trestního řádu. Komentář k trestnímu řádu (Šámal, Pavel, Praha, C.H.Beck 2008, 6. vydání, s. 1742 an.) poukazuje na obecné vnímání pojmu „skutek“, jímž je „určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka“, která může mít znaky jednoho nebo více trestných činů. Ve vztahu k významu jednání a následku se pak posuzuje totožnost skutku. Soud je vázán žalovaným skutkem a nikoliv jeho popisem v žalobě; není tedy povinen převzít popis skutku uvedený v žalobě. Pokud soud zasahuje do žalovaného skutku, je zachována jeho totožnost, pokud do něho nezahrne okolnosti tvořící jiný skutek, přičemž na totožnost skutku nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa a způsobu spáchání, není-li dotčena shoda v jednání či v následku. Totožnost skutku nenarušuje ani odpadnutí či změna některých skutečností uvedených v žalobě.

Rovněž z judikatury Nejvyššího soudu (např. usnesení sp. zn. 11 Tdo 506/2010 ze dne 22. 10 2010) vyplývá, že „soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Tuto zásadu vyjádřenou v § 220 odst. 1 tr. řádu nelze ovšem striktně vykládat tak, že se musí jednat o naprostou shodu rozsudku a žalobního návrhu, neboť některé skutečnosti mohou odpadnout a jiné naopak přibýt. To znamená, že na zachování totožnosti skutku nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa spáchání činu, formy zavinění, rozsahu následku a motivace (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1294/2007). Dle ustálené judikatury (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1294/2007, 7 Tdo 1129/2008 a další) jednou z podmínek způsobilosti skutku uvedeného ve výroku o vině být předmětem právního posouzení je to, že jde o totožný skutek se skutkem uvedeným v obžalobě. Pokud obviněný svými námitkami ve vztahu k tomu, co v dovolání označil za „jednotu skutku“, míní totožnost skutku, pro který byla podána obžaloba, se skutkem, pro který byl uznán vinným, jsou tyto námitky evidentně bez jakéhokoliv opodstatnění. I když byl skutek v obžalobě popsán jinak, než ho popsal Městský soud v Praze ve výroku o vině, nemění to nic na tom, že soud v souladu s obžalovací zásadou rozhodl o skutku, pro který byla podána obžaloba. Z hlediska totožnosti skutku, nelze zaměňovat skutek samotný s jeho popisem. Skutek je to, co se ve vnějším světě stalo, zatímco popis skutku je jen slovním vyjádřením, kterým je zprostředkováno to, co se podle zjištění státního zástupce a podle zjištění soudu stalo, v aktech, jimiž tato orgány relevantním způsobem konstatují svá

zjištění. Odlišný popis skutku sám o sobě neznamená nedostatek totožnosti skutku. Podstatné je, zda se skutek uvedený v obžalobě a skutek uvedený v rozsudku alespoň částečně shodují v jednání nebo v následku.“

V daném případě je s ohledem na shora uvedené nepochybné, že totožnost skutku byla od zahájení správního řízení do vydání rozhodnutí o odvolání zachována, a to přesto, že rozhodnutím žalovaného bylo částečně změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve skutkové větě – v části vymezující směr dálnice D1, na níž mělo k přestupkovému jednání dojít. Od počátku řízení bylo řízení se žalobcem vedeno pro podezření z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit dne 6. 4. 2014 v 16:51 hod. na dálnici D1 porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlosti na dálnici o 23 km/h. Podstata skutku byla určena účastí žalobce na určité události popsané v příkazu či rozhodnutí správního orgánu, ze které vzešel následek porušující nebo ohrožující zájem chráněný zákonem (v daném případě zákonem o silničním provozu). Na zachování totožnosti skutku přitom nemá vliv změna v okolnostech individualizujících skutek z hlediska času, místa spáchání, míry a formy zavinění, dokonce ani rozsahu následku. Pokud tedy žalovaný ve svém rozhodnutí změnil vymezení místa spáchání přestupku, jednalo se pouze o změnu popisu téhož skutku, nikoli o jiný skutek.

Soud má za to, že postupem žalovaného nemohlo dojít k žádnému dotčení žalobce na jeho právech. Ačkoliv bylo místo přestupkového jednání, resp. směr jízdy jeho vozidla změněno až ve výroku rozhodnutí odvolacího orgánu, nezaložil tento postup ztrátu možnosti žalobce odvolat se, neboť se stále jednalo o stejný skutek. Žalovaný fakticky pouze správně popsal to, co bylo podkladem rozhodnutí již před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jelikož ze všech listin založených ve správním spisu s výjimkou oznámení přestupku bylo zjevné, že k přestupkovému jednání došlo na 139. km dálnice D1 ve směru na Brno, nikoli ve směru na Prahu. Změna směru jízdy vozidla v popisu skutku tedy není důsledkem toho, že by se žalovaný zabýval jiným jednáním, než pro které bylo správní řízení zahájeno. Změnou popisu skutku se tak nestal z posuzovaného jednání jiný skutek. Žalovaný při změně napadeného rozhodnutí postupoval v intencích ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Za situace, kdy je možné vady odvoláním napadeného rozhodnutí napravit na základě podkladů shromážděných ve správním spisu, resp. na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, nebylo na místě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rušit či řízení zastavovat.

Pokud žalobce namítá, že postupem žalovaného byl zbaven možnosti řádné obhajoby, nezbyvá než konstatovat, že žalobce byl minimálně v rámci ústního jednání seznámen s kompletním spisovým materiálem ve věci protiprávního jednání, které bylo předmětem řízení, a měl možnost se ke všem těmto podkladům vyjádřit. Bylo jen jeho volbou, že svou argumentaci omezil na pouhé tvrzení, že se skutek nestal. Žalobce měl nepochybně možnost uplatnit v řízení jakoukoli procesní strategii, včetně toho, že správní orgán neupozorní na nesrovnalost ve vymezení směru jízdy vozidla v podkladech rozhodnutí a v písemnostech správního orgánu, ačkoli si s ohledem na jeho argumentaci a procesní postup musel být tohoto pochybení správního orgánu vědom. Pokud přitom vycházel z názoru, že pouhým uvedením

chybného směru jízdy se jednalo o vymezení jiného skutku, než kterého se skutečně dopustil, tento názor nemohl s ohledem na shora uvedené závěry obstát. Co se týče argumentace, že žalobce by v případě správného vymezení skutku zvolil jinou obhajobu, jedná se o pouhé hypotetické a zjevně účelové argumenty, které nadto nepodložil žádnými důkazy.

Soud má stejně jako správní orgány na základě podkladů shromážděných ve správním spise za prokázané, že žalobce dne 6. 4. 2014 na dálnici D1 na 139. km ve směru na Brno překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 23 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. ledna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně